

Estepé respon

Barberà i Fabra, pitjor el remei que la malaltia

Fabián Estapé

—Professor Estapé, els repetidors de TV3 al País Valencià, que gestiona ACPV, han hagut de tancar sota l'amenaça de sancions astronòmiques per part de la Generalitat valenciana. 26 anys de normalitat que Camps vol liquidar.

—És més que vergonyós, però és que al País Valencià passen aquestes coses. La gent del País Valencià amb un punt d'orgull hauria de tenir clar que Camps és com Berlusconi, i si un ciutadà és mínimament sensat no pot votar ni Camps ni Berlusconi. Per una qüestió de principis bàsics.

—Diuen que Rajoy volia liquidar Camps, però que ni Rita Barberà ni Alberto Fabra, alcalde de Castelló, no s'hi volien posar. Seria pitjor el remei que la malaltia?

—Segurament. Però us imagineu, tal com està Camps, que algú et proposi de succeir-li? De segur que han fugit com de la pesta, aquests dos.

—Per què creieu que aquests dos alcaldes han rebutjat una proposta aparentment molt atractiva i amb garanties d'èxit?

—Perquè encara que tinguin el triomf gairebé assegurat, és una xacra que abans o després passa factura.

—Sabeu que el 70% dels càrrecs elegits que són encausats per corrupció i es tornen a presentar a unes eleccions tornen a guanyar?

—El 6 d'abril Camps s'asseurà a la banqueta dels acusats, i no tinc cap dubte que serà elegit novament president de la Generalitat valenciana. Com també Carlos Fabra, que té més imputacions que Déu, repetirà de president de la Diputació de Castelló, perquè hi tornarà a manar el seu partit.

—Tot esperant que el govern espanyol doni el vist-i-plau al pla de retallada de la despesa de la Generalitat, Zapatero ha assegurat, literalment, que "el govern no té intenció de modificar el recent sistema de finançament autonòmic en cap dels seus aspectes". Això vol dir que el marge de maniobra per a millorar les finances catalanes és nul?

—Zapatero també va dir que totes, totes les autonomies, haurien de complir la llei. Tanca la porta a un concert econòmic, o pacte fiscal, com en vulgueu dir. Però això no és nou, només és que el senyor Artur Mas es va creure més llest que la resta i ho va posar al seu programa, tot i que sabia que era impossible. Per sort, alguns alts càrrecs de la Generalitat han col·locat esposes i germans al govern per si vénen vaques magres, que almenys no tinguin problemes financers a la família.

—Madrid tiba massa la corda, amb Catalunya?

—Us vaig dir fa poques setmanes que per a tenir més poder financer a Catalunya seria més eficaç Isidre Fainé que no Artur Mas. I crec que tinc una mica de raó, oi?

—La ministra Salgado suggeria a la Generalitat que apugés els impostos. La proposta té sentit des del punt de vista de la teoria econòmica, tenint en compte que Catalunya és un país amb dèficit fiscal i peatges?

—És un disbarat econòmic. Salgado sap que el seu suggeriment és del tot estúpid.

—I Madrid, hauria d'apujar els impostos estatals, si també necessita més ingressos i menys despesa?

—Una cosa ha de fer, el govern espanyol: deixar d'invertir en infraestructures que no són rendibles, com la M30 o alguns trams del TGV. Així s'estalviarà molts diners, us ho asseguro.

Gemma Aguilera

L'entrellat

Toni Canyís

Rèquiem

Hi ha qui ha comparat la reconversió de les caixes en bancs amb la desamortització de Mendizábal. Aquell galdós capítol de la història d'Espanya en què, gràcies a l'estat, les propietats de l'Església van acabar en mans de burgesos i aristòcrates, o abandonades. Ara, per fer front a l'investida dels mercats financers, se sacrificaran unes entitats que han funcionat durant més d'un segle i que han permès l'accés de les classes populars als serveis financers. Amb un argument molt sòlid: que a fora no entenen el model. És evident que van cometre errors i que hi ha un greu forat immobiliari, però no és veritat que sigui l'única sortida. Finalment, hi ha qui tindrà la presa que cobrava, sense cap debat públic i per la via d'urgència. En un moment en què l'economia està estancada, l'única sortida fàcil de la banca per a créixer és esgarrapar la meitat del mercat que controlaven les caixes, o allò que en quedi. Tothom sap que, amb les exigències de capital establertes per l'estat, tot s'acabarà amb una desbandada. La immensa majoria d'entitats hauran de crear un banc, hauran de buscar inversors totes al mateix moment i vendre'n una part a preu de saldo, o deixar que sigui l'estat que entri en el capital. Al final el resultat acabarà essent el mateix, perquè ja sabem què en pensa l'estat, dels interessos catalans quan privatitza. Només cal veure què ha passat a Itàlia per adonar-se que les caixes acabaran perdent el control sobre l'activitat bancària i amb una obra social escarransida. Aquí, possiblement "la Caixa" resistirà l'investida i podrem jugar amb el Banc Sabadell per a salvar algun moble més en l'ensulsiada. A tot estirar. El moment és l'idoni, perquè prou feines té el govern català a sobreviure a una asfíxia financera perfectament modulada per a entretenir-s'hi massa, i encara menys per a passar al contraatac.